

Der er blevet skabt nogle aftaler med Bulgarien og Rumænien, som gør, at de kan intensivere deres bestræbelser for at kunne blive medlemmer af EU på et senere tidspunkt. Vi er også tilfredse med den løsning, der er kommet på Tyrkiets spørgsmål, altså at Tyrkiet har fået gentaget, at de kan betragte sig som potentielt medlem, hvis det vel at mærke opfylder Københavnskriterierne, både de økonomiske og de politiske.

Jeg lægger også mærke til, at i den lille pjeces fra det danske formandskab, der er skrevet om resultaterne, står der, at det jo ikke bare drejer sig om at få indført lovgivningen på de områder, der handler om retssikkerhed, demokrati, menneskerettigheder og minoritetsbeskyttelse. Det handler også om at få den gennemført i praksis og naturligvis også om at få den gennemført i hele landet, og det er noget af det, der har været mest kritik af over for Tyrkiet. Der er meget langt fra Ankara og Istanbul til de østlige landdistrikter, der grænser op mod Irak og Iran, så der er meget at gøre i Tyrkiet. Men jeg synes, udviklingen er blevet hjulpet på vej af et regeringskifte og et politisk skifte i Tyrkiet, som på mange måder tegner spændende, og vi vil fra radikal side gøre, hvad vi kan for at hjælpe til, at processen kan få et heldigt forløb.

Hr. Holger K. Nielsen nævnte i sin tale, at vi må være forberedt på og åbne over for ansøgninger fra Balkanlandene i de kommende år, og det er helt oplagt, at fra Det Radikale Venstres side vil de også blive hilst velkommen. Vi har jo allerede nu adskillige af Balkanlandene med i Europarådet, som sådan set er den første organisation, nye demokratier i Europa bliver medlem af. Det drejer sig om både Kroatien og Makedonien, og Slovenien er jo allerede medlem af Europarådet, så der sker noget, og det er en god garanti for en demokratisk og fredelig udvikling, at man kan blive medlem af en klub, hvor alle landene har den udvikling bag sig, og hvor man kan samarbejde med ligesindede lande om løsning af masser af fælles problemer.

I forbindelse med formandskabets øvrige opgaver, bortset fra udvidelsen som jo var den vigtigste, må jeg sige, at jeg ikke synes, at præstationen på det globale område i Johannesburg var fantastisk god. Man havde selvfølgelig nogle vanskeligheder, bl.a. en modspiller fra USA, som ikke bidrog synderligt til noget. Men det hjalp heller ikke ret meget, at statsministeren udtalte, at den slags møder er spild af tid, for det er selvfølgelig ikke noget, der holder gejsten

oppe hos dem, der gerne vil have EU til at være en stærk, global aktør. Resultaterne blev ikke, som vi kunne have håbet, men så må vi andre jo så meget des mere presse på fremover, for at de kommende møder og konferencer kan få et heldigt forløb.

På landbrugsområdet synes vi faktisk også, at resultaterne var sørgelige, men det er ikke regeringens skyld. Det skyldes selvfølgelig, at der skulle findes en landbrugsordning for at få udvidelsen til at falde i hak, og så blev det altså sådan, at de to vigtigste aktører på området, nemlig Tyskland og Frankrig, lavede en aftale, som gjorde, at man kunne få en udvidelsestraktat på plads. Men det betød til gengæld også, at de uheldige landbrugsordninger låses fast i en del år, og det betyder igen, at vi ikke kan komme videre med den egentlige reform af landbrugsordningerne, som vi jo ved, der er stort flertal for i det danske Folketing. De skal reformeres, for de er skadelige, og de er forvridende, og derfor må vi af med disse landbrugsordninger. Men det er ikke blevet lettere efter den aftale, der nu er indgået mellem Tyskland og Frankrig. Det er ikke regeringens skyld, men det er alligevel lidt ærgerligt, at vi nu skal føle, at vi på dette område går et skridt tilbage i stedet for et skridt frem.

På et andet område synes jeg også, der er grund til at være lidt kritisk, og det er på skatteområdet. Der var lagt op til en skattepakke, der skulle være vedtaget under det danske formandskab, men den blev tabt på gulvet. Der blev ikke aftalt noget.

Der er blevet gjort et stort forarbejde gennem mange år fra skiftende danske regerings side for at få denne aftale på plads. Den er en utrolig vigtig konsekvens af kapitalens frie bevægelighed netop ved at beskytte skatteindtægterne for de forskellige medlemslande, så man f.eks. får beskattet renteindtægter fra forskellige medlemslande, så der ikke kan findes skattely eller andre former for unddragelser rundtomkring i EU-landene. Derfor er det sørgeligt, at regeringen ikke prioriterede denne del af arbejdet højere, for det er mit indtryk, at der kunne være nået et resultat, hvis man havde brugt flere kræfter på det.

Kl. 17.00

Så kan vi ikke komme uden om at snakke om forbeholdene, som jo også har optaget en del af debatten i dag. Det Radikale Venstre står ved sit ansvar som medarkitekter til forbeholdene efter folkeafstemningen i 1992. De var vigtige, og de var nødvendige, fordi der var en politisk situati-